

U nastavku pročitajte i pogledajte radove nagrađenih učenika.

Literarni radovi

Predmetna nastava

1. mjesto

San o Petru Barbariću

Bilo je kasno, sitni sati, svi su spavali, ja nisam mogao. Pleća su mi bila teška, trnci u rukama. Pitao sam se zašto ne mogu zaspati, hodao po kući, pa bih malo legao, uzeo nešto čitati, napiti se vode... Nesanica, već četvrtu noć. Izašao sam na balkon, prodisao, hladni me noćni zrak grizao, oštar, stjerao je u mene strah i čežnju za svanućem. Onda sam se vratio u stan, posegao za jednom slučajnom knjigom i uzeo ju čitati: „Biografija Petra Barbarića”. Ova je knjiga poklonjena mome djedu kao dar pridošlici u Travnik, ipak je bila čast ugostiti jednog sarajevskog direktora kao što je bio moj djed. Ležala je tamo, nama dana, kao brojne druge knjige tipa „4. Krajiška divizija” ili „Povijest Općine Centar”, dana kao poklon bez ikakve svrhe i čitljivosti, kako bi se dalo nešto. Otvorih ju i počeh čitati. Zanimljiv je taj Barbarić, pomislih, okrećući list za listom. Travnički sjemeštinarac, odrastao u siromašnoj obitelji, na siromašnom tlu koje rađa čvrste i jake ljude. Učio je čuvajući ovce. Pitao sam se kako to. Zamislih se. Je li morao šišati i musti ovce dok je učio psalme i poslanice? Kako je njegov život izgledao? Umro je mlad, jedva punih dvadeset i pet godina. Tužne su sudbe ovih ljudi, veliki ljudi koji umru mladi, ali neizmjerni talenti, pisalački darovi. Je li i ovdje to bio slučaj? Napokon, oko 3:00 sanak mi je krenuo stizati. Kako mrzim san, tjera i grofe i špane, seljake, kmete, pa čak i zainteresiranu i propitljivu djecu na svoja leđa, oduzimajući im svijest o onome što se događa oko njih. Zatvoriše mi se kapci, ispustih knjigu i utonuh u san. Probudio sam se. Ne u stvarnosti, probudio sam se u snu, dvostruki san. Ispred mene čista i prostrana livada. Gledam oko sebe, pitam se gdje sam, iza mene šuma, pokraj mene cesta. Kuda su me snovi odveli, postoji li ovo mjesto, zapitah se. Onda, kao iz čista zraka, vidjeh čovjeka u daljini. Nosio je sako u ruci, na njemu bijela košulja i smeđe prsluče, smeđe pantole i crvena kravata. Žvakao je neku vlas trave, pisao u sveščicu. Pridoh mu. U pozadini pitoreskna brdašca, planinice. Zvijezda, Romanija, Vlašić? Koja li je? U čudu sam tražio odgovore na svoja pitanja, pa mu se obratih. Pitah ga gdje smo i tko je on. Nasmiješi se nježno, bez zubi, samo mu usna malo pobježe uz obraz.

- U Travniku si dijete, gdje bi bio?

- U Travniku, Travniku? - pitah ga u nevjerici.

- A tko ste Vi? – nestrpljivo upitah.

- Petar Barbarić – reče mi pružajući ruku.

Nisam mogao vjerovati, oči mi se raširiše, uštinuh se u snu. Kako? O, tko se to surovo igra sa mnom!? Udahnuh duboko, jeza mi prošla tijelom. Pored nas prolaze žene u starim nošnjama, muškarci u haljama, čorbadžijska gospoda travnička u frakovima i šeširima, lijepim haljinama, čudeći nam se. Trebao bih iskoristiti priliku za neko pitanje. Trebao bih ga pitati nešto pametno. Pitah ga što radi, kako provodi dan, stvari koje sam već znao iz „Krajiške biografije”. Navukoh ga na priču o grešnima, o hrani u sjemeništu, o Hercegovini, o svemu i svačemu, dok napokon ne dođoh do raja. Do vječnog spasenja. Tu sam ga čekao, to hoću znati. Kako ući u raj? Što čovjek treba učiniti? Krenu on pričati, polako, nježno, kao što samo svećenik zna. Rekao mi je da trebam biti dobar i poslušan, često se moliti, slijediti Božje zapovijedi, jesti voće i povrće, sve poznato i već slušano, dobri savjeti, ali mi ih je mogao reći bilo tko, moja sestra, otac, majka... Po čemu je Barbarić poseban, što je njegova psihologija života?

Onda mi reče duboka glasa:

- Od svih puteva koji vode u nebo, meni se najkraćim, najlakšim, i najpouzdanijim čini onaj kojim čovjek ide vršeci svoje obične dužnosti.

Zastao sam, počeo misliti, oči mi klonuše, prsa mi se počеше tresti od neke filozofske jeze. Zar je to moguće? Tih i predan rad, to je na kraju i ono po čemu je ostao zapamćen. Ali, ako je ostao zapamćen, je li njegov rad tih? Dovoljno? Je li moguće biti tihi dobročinitelj za kojega mnogi znaju? Koliko je samo ljudi koji rade mnoga dobra, a koje nitko na zapamti. Znao sam da nisam za toga, tihoga i predanoga rada. Ali opet, tko ne želi biti pamćen, voljen, viđati svoje slike u novinama, na internetu, biti slavan, znan. Tko ne želi biti velik i jak, tko ne želi da mu se dive. Malo je onih koji su spremni na tihi rad, na to da si nezapažen, često ponižen, na to da nemaš dovoljno za sebe. Morao sam krenuti, bivalo je kasno, s osmijehom na usnama i težinom na umu uputih se od njega. U tišinu, u daljinu, u neka sela iznad Travnika prema Sarajevu. Onda se probudih, otvorih oči, čujem mamin zov, ustajem se i počinjem dan.

Taj san neću zaboraviti kao neke druge banalnosti.

Neću ga nikada potpuno razumjeti, ali odlučih da ću uz sve svoje slabosti pokušati živjeti po njemu ako je to jedini način da zadobijem vječnost.

Filip Krištić, IX.a

KŠC „Sveti Josip“ Sarajevo

Mentor: s. Ivana Jurišin

2. mjesto

“ Od svih putova što vode u nebo, meni se čini najkraćim, najlakšim i najpouzdanijim onaj kojim čovjek ide vršeci svoje obične dužnosti “

Čovjek je misaono biće, koje se rodi bez ikakvog upustva za upotrebu i garancije roka trajanja, sklono tumačenju svega što nas okružuje na sebi svojstven način. Jedina garancija je da postoji kraj i da je za sve isti.

Puno je putova koji nas vode kroz život, neki duži, neki kraći, neki lakši, a neki teži. Kojim ćemo ići, najčešće biramo sami. Jedino što je sigurno je da će se svi ti putovi spojiti u jedan koji vodi na nebo i da ćemo svi na kraju puta morati proći tuda.

Nekako je najlakše putovati kroz život dok nas mama i tata vode. Uz njihovu ručicu i uzbrdo je lako. Sve je tako prirodno i bezbrižno, bez opterećenja i odgovornosti. Koliko od sebe tada damo, to će nam put biti lakši. I tada je mala šansa da pogrešno skrenemo.

Kada postanemo odgovorni i odrasli tada život postaje kao autoput sa puno izlaza. I uvijek vas privlači da svratite i pogledate što svaki nudi. Zbog tog prevelikog izbora, ljudi se često izgube, pa se ne znaju vratiti na pravi put. Ili želeći iskoristiti sve što je dostupno, u žurbi ne stignu obaviti osnovne potrebe. Zbog težnje da postignu nešto, stalne potrebe da budu bolji od drugih, zapostave najvažnije-OBITELJ. Izgube vezu sa svojim najbližim, uvijek im fali vremena i nikako da sve stignu. Upoznaju nove ljude, a gube stare prijatelje. I kada dođe kraj puta, nema više trke i vremena je na pretek. Odjednom nema stresa, a sve bogatstvo ne pomaže, kraj je puta. Do tada si izgubio sve ono zbog čega je vrijedilo živjeti.

Mislim da su najsretniji oni koji ne žale za propuštenim. Koji su bili sretni zbog svakog novog dana kada su se budili živi i zdravi. Da nikoga ne nose na savjesti, da nikoga nisu rastužili ili mu nepravdu učinili. Oni koji imaju svoj mali svijet, gdje sreću čini iskren osmijeh, zagrljaj i pažnja. Gdje skromnost znači bogatstvo i gdje je malo puno.

Kenan Bjelić, VII-a, KŠC "Sveti Pavao" Zenica

Mentor : Inga Vasić, nastavnica hrvatskog jezika

3. mjesto

Stazama Petra Barbarića

„Od svih putova što vode u nebo, meni se čini najkraćim i najpouzdanijim onaj kojim čovjek ide vršeći svoje obične dužnosti“ (Petar Barbarić)

Pruži ruku utjehe, malene sreće,
dijeliti nešto blago je najveće.
Pruži ruku nade, malene sreće,
pomoći nekom pomaže i radost kreće.

Pospremi za sobom, pokupi smeće,
loše uradi nešto i odmah savjest peče.
Pomozi majci, zadaću uradi
svoj put ka nebu sagradi.

Kao što Petar kaže, dužnosti riješi,
savjest je mirna, to te utješi.
Ako nemaš svoj put, njegov prati,
pa ćeš onda naći svoj i gledaj kako se zlati.

Pruži ruku ljubavi, malenom pomozi,
najlakši je život kad smo u slozi.

Anamarija Štefner, 8.a

KŠC „Petar Barbarić“ – OŠ Travnik

Mentor: Dragan Volić

Razredna nastava

1. mjesto

Stazama Petra Barbarića

Davno je to bilo
kada se u krševitom selu
posebno dijete rodilo.
Bio je to dar od Boga
za roditelje vjernike.
Bio je ponos ognjišta svoga.
Kad vrijeme za školu bi,
on blatnjavim putem krenu.
Na leđima mu torbica,
a u ruci krunica.
Bio je ponos roditelja svojih,
uzor i desna ruka
svoje Hercegovine i sela Klobuka.
U ranoj zori mladosti svoje
on poziv s neba
primi u srce svoje.
U isti čas u njegovom srcu
začu se glas:
„To je za moju dušu spas.”
Zamolbu posla u sjemenište
i bi obasjan ljubavlju sa neba
jer dobi odgovor kakav treba.

Pođe se spremati sa ocem na put
bio je to naporan rad,
za tri dana stigoše u Travnik grad.
Tu ostade ko golub mira
na ponos svima
da služi Bogu i ljudima .
Svoju je pomoć, ruku
i srce dao
svima onima kojima je trebao.
Ali u cvijetu mladosti,
on osjeti bol koja zahvati njegovo tijelo
i ugasi ljepotu radosti.
Strpljivo je borbu s bolešću vodio,
Bogu se molio
i od njega se nije odvojio.
A posljednji dan života
ispuni se njegov najveći san.
On dade zavjet Isusu obećan.
U predvečerje Velikog četvrtka,
on na jastuk glavu spusti.
Doživajući Isusa
mirno dušu ispusti.

Ivan Čović, IV.a

KŠC "Petar Barbarić"- OŠ

Mentor: Anita Martinović

2. mjesto

Stazama Petra Barbarića

Petre Barbariću, Dan je škole.

Ti znaš da te sva djeca vole.

Bio si dobar i uzoran u svemu,

zato svake godine, na isti dan,

otvaramo ovu temu.

Danas veliki broj ljudi zna za te,

jer si sin oca Ante i majke Kate.

Ti si bogatstvo naše škole ,

svaki četvrtak u tvojoj crkvi

ljudi se mole.

Na ovom papiru riječi je malo,

ali mnogo toga dobrog ima

što ne bi na ovaj papir stalo.

Ovoga puta duljiti neću

danas dostojanstveno stojim ,

sretna,

što idem stazama tvojim.

Ana Marija Domić, V.a

KŠC „Petar Barbarić“

Mentor: Irena Lovrić

Likovni radovi

Predmetna nastava

1. mjesto

Gabrijel Topalović, 8.a, KŠC „Petar Barbarić“ – Osnovna škola Travnik

Mentor: Kristina Vidak

2. mjesto

Gabrijela Tadić, 9.a, KŠC „Sveti Franjo“, Tuzla

Mentor: Boris Pejić

3. mjesto

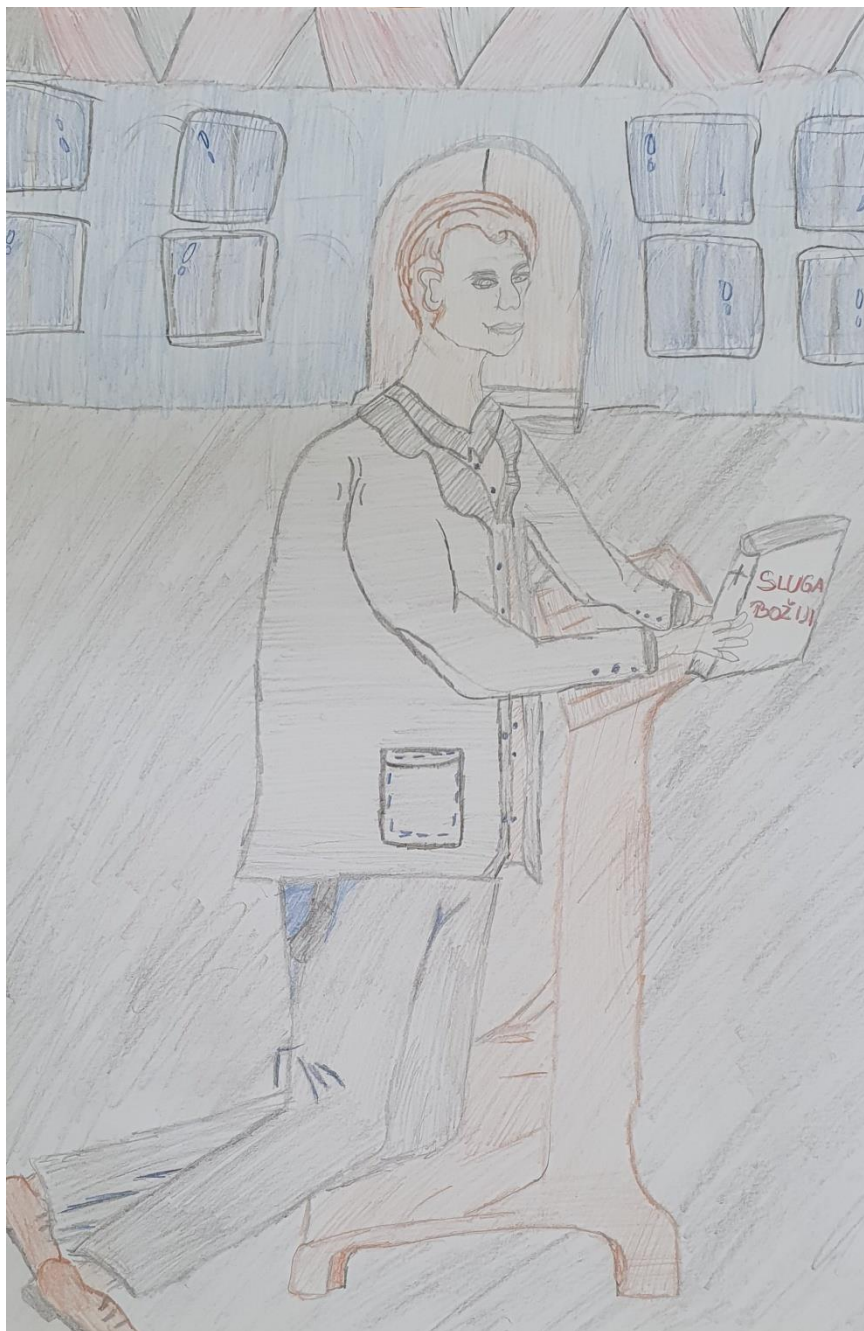

Sara Gabrić, 7.b, OŠ „fra Marijan Šunjić“, Stojkovići

Mentor: Kristina Vidak

Razredna nastava

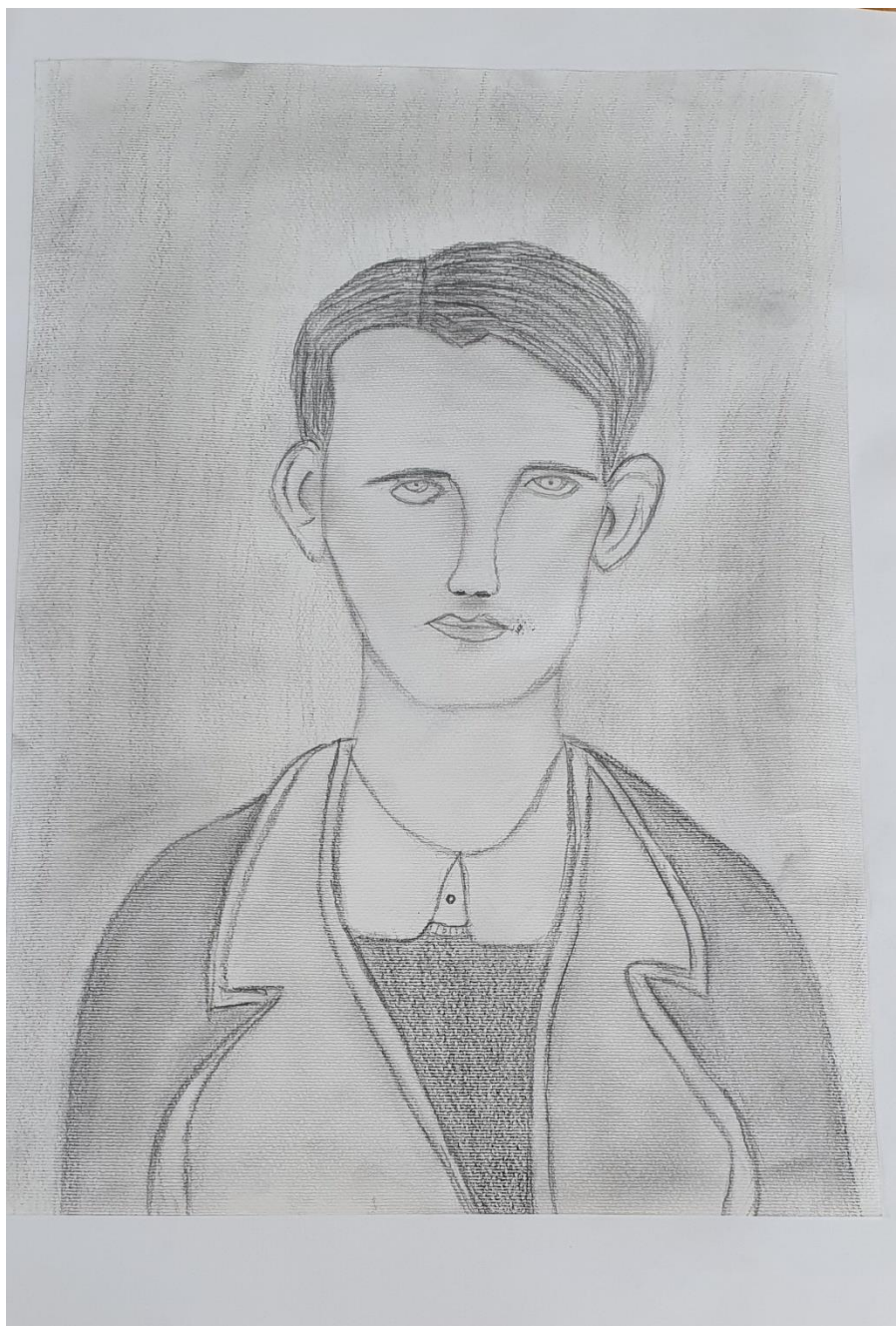
1. mjesto

Domagoj Stojak, 5.c, KŠC „Petar Barbarić“ – Osnovna škola Travnik

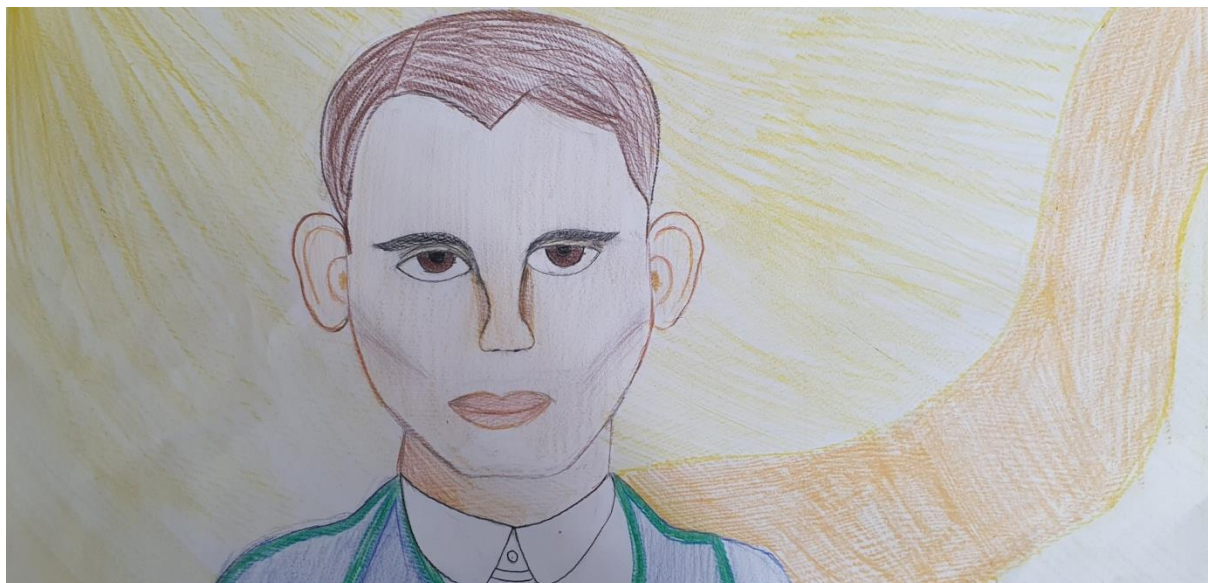
Mentor: Dijana Stojak - Miličević

2. mjesto

Tea Selimhodžić, 5.a, KŠC „Petar Barbarić“ – Osnovna škola Travnik
Mentor: Irena Lovrić

3. mjesto

Lara Augustinović, 5.a, KŠC „Petar Barbarić“ – Osnovna škola Travnik

Mentor: Irena Lovrić